

Jag förlåter en usling som då han ej har annat än sitt Courage och en laddad pistol attackerar mig i en gränd för att få till sin soupe, men jag förlåter aldrig en millionair som kanske procentar till sig denna stackarns egendom utom pistolen.

Huru lefwer en Stats Minister? jo — han stiger upp klockan 10, Förmalet vimlar af folk som väntar på honom — ämteligen kommer han ur sina rum, tusende Suppliquer stickas i händerna på två Secterare som representera bredvid hans sida liksom Startier ordliga och kalla, Ministern går i wagnen, tiggarskåcken ställer sig i förwäg, beledsagar honom på stegen med sina ödmjukaste reverencer — han sätter sig till bordet och till höger och vänster får han ej höra annat än recommandationer — under desserten så hwiska Damerna honom i örat om regemente för den eller den som utan twifwel är deras Amant, — han går ifrån bordet in i sitt Cabinet, tittar på sina hundrade bref som han är twungen att läsa läsa för sig och ännu är han nödsakad att se någon förnäm fremmande — men frågar man huru kan en sådan Herre stå ut med allt detta? — huru han står ut, han wet intet hwär om man talar med honom, och om han skulle weta det, så glömmar han det straxt, Sectern skal expediera och swara hela världen, då likwäl hans Nåd skrifer under sitt namn, se där uti består måsta gjöromåtet, men han behåller för sig någon Intrigue hos Kejsaren, den han fint imaginerar, följer med ståndagrighet och väntar på utgången — Han tänker hela dagen ej på sina skyldigheter förknippade med dess höga Ämbete, utan huru han skal så behålla detta Ämbetet.

De där höga, de äro så allvarsamma och så kalla som ett stycke is, om de någon gång tala, så är det blott ja och nej hårdast det sednare, men det är en affectation för Publighen, innom sig med sina wänner och sina maitresser lägga de bort detta utwärtens twänget, och man får den äran se människan som hon är fri ifrån sin tagna wishet men full af skruwande fåfånga.

Kammartjenaren hos en sådan Herre som är i brådet, har sin Kammartjenare, hwilken äter till höger, har den tredje under sig, och det är den som borstar Näcken och kammar den ministeriella peruquen, då den första



första utur 3:dje hand sätter den på det djupsunta husvudet som hovdissver Statens opkomst och fall — först efter denna betydande Riks-lyslan kläder Kammartjenaren sig, ropar på sina bejenter, tråter på dem, tar emot visiter, försäkrar om sin tilgifsvenhet eller afslår, låter spänna före sin wagn och åker ut för at ta frisk luft — hans kammartjenare åter håller wäl just intet något equipage, men åtminstone har han en ridhäst på stall för sin motion skul.

Nådig Herrn Ministern är alsmåktig flockan 11 på dagen, han ger Audience, med et ögnakast delar han ut sina gracer, och lycksaliga de som möta det, de darra af hopp och glädje — Hans Alsmågtighet befäller sina favoriter åta hos sig til middagen, de bocka sig ända til gälsvret, och rådna för så mycken nåd den de finna sig öwärdiga — flockan wid pass ett kommer någon som begår at tala med Ministern, de gå in i Cabinetet och saken är ej annat än at han skal lemna sin Porte feuille — Farwål med hela högheten, Ministerkaper existerar intet där i huset, han säger helt sagta til, at reswagnen skal spännas före, och han åker på stund ifrån Ninive utan at se dens ansikte som afskjedat honom — alla de som skulle åta hos honom, skynna sig bort, med föresats at andra morgonen upwaktia Hans efterträdare och gratulera.

### Anecdoter.

Den för sin skönhet så namnkunniga Cleopatra segrade både öfwer Cæsars och Antonii hjerta, Cæsar war kantske den första hielten i werlden, och Antonius den andra, på Augustus kunde hon intet winna, emedan stolthet och högmod woro hans rådande böjelser, twårtom han satte sin höghet deri at föra denna sköna Drottningen i Triumf, en wanära, som hon likwål hade nog mod at undwika i det Hon tog in förqist — det war denna Cleopatra som surprenerade Cæsar på et angenämt sätt, händelsen är denna — en wacker dag, då Cæsar war på Stottet i Alexandria sände hon honom sidwägen et stort skåp liksom med Præsenter ifrån sig, det blef anmält, och Cæsar befalte at skåpet skulle öppnas i hans närwaro, Cleopatra wisar sig då i all sin prackt, och i all sin skönhet för werldenes segerwinare, och strax kunde hon säga som Cæsar, jag kom, jag såg, jag wann, — Cæsar segrade öfwer Drottningen i sin tour, och Printsen Cæsarion blef frukt.en af denna conqueren. Sto.



Stora människor kunna någon gång ha stora fel, ibland hundrade vil jag nämna Brutus, denna Romaren som lär lefwa i historien i alla tidewar — men hwilket brätt at mörda Cæsar? som då han kunde taga högsta mackten, war wärdig at utöfwa den ej allenast öfwer Rom utan öfwer hela werlden.

Cæsar och Augustus föraktade alt hwad som skrefs emot dem och de borde förakta det, Frikostiga, Rättrådiga, Ädelmdiga och Dygdiga, kunde de tråsa sina försmådare — det war på Mæcenus inrådan sin wärdiga favorit, som Augustus fattat den grundsatsen at i båda fallen borde han aldrig försöja eller fördömma hwem som håldst för sit tankesätt, ty i första, om han skref sanningar, kunde de rätta Kejsaren, lända honom til uplysningar och säkerhet, åter wore det falska dichter och nedrigheter, borde de höljias af Kejsarens råtmätiga förakt, och den djupaste glömska, i stället om de beifrades, så gäfwes det dem skien af sannolikhet och som skulle oroa den gladaste och oskyldigaste lefnad, intet är ändå så högt i hela Augusti lefnad, som då han så stort och så ädelmodigt tilgaf Cinna, som lagligen blifwit öfwerlygad om delaktighet i den swartaste sammangaddning emot hans lif, och hwilket den sublima Coruëille mätar så wacker.

"Je suis maître de moi comme de l'univers

"Je le suis, je veux l'être - - -

"Soignons amis Cinna, c'est moi qui t'en convie

"Comme à mon ennemi je t'ai donné la vie

"Et malgré la fureur de ton lâche dessein

"Je te la donne encore comme à mon assassin

"Commençons un Combat, qui montre par l'issue,

"Qui l'aura mieux de nous ou donné ou recü

"Tu trahis mes bienfaits, je les veux redoubler

"Je t'en avois comblé, je t'en veux accabler,

"Reçois le Consulat pour la prochaine année.



#### Announce.

Nästa Onsdag eller den 16 Janu. utgifwes på en gång 4 Numror neml. 82. 83. 84. 85.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 82. 83. 84. 85.

Stockholm, den 16 Januarii 1782.

---

ELOISAS Bref

til

ABELARD.

Fri Översättning.

La raison ne doit point détruire l'homme en nous  
Quand le cœur l'attendrit, l'esprit en est plus doux.

Philosophe de Sans Souci.



### Anmärkning.

**A**belards och Eloisas Bven äro så kända för sin besynnerlighet, at de ej behöfwa tusende gånger omtryckas, men hwad denna öfversättning af Pope widkommer, så får jag berätta at jag författat den för flera år, nog modest och nog litet behöfwande at låta trycka den förän nu, när det första bör förswinna för det sednare. I fall Läsaren ej skulle straxt finna rason deri, så behagar han endast swälta några dagar.

Samma bref öfversatt af salig Doctor Rothman har så behagat allmänheten, at ehuru 4 gånger oplagdt, det knapt står at erhållas på någon Bokläda — Om blott första oplagan af detta som underkastas Publicquens granskning, och hwilket ej bör wara  $\frac{1}{2}$  delar samre, kan säljas, så är jag nögd.

LUND.

**I** denna stilla trakt, hwar ofskuld rest sit läger,  
 Hwar ewig tystnad rår och friden säte äger,  
 Hwar hårda hjertat böjs inunder tro och lag,  
 Hwar Nunnan öfwar dygd, och aldrig synes swag,  
 Här känner jag en storm, som i mit hjerta rasar,  
 Och plågor utan tal, wid hwilkas mängd jag fasar,  
 Det lågar i mit bröst, en oro mig förtår!  
 Wån kärlek hos mig bor? — ack! är jag ännu fäst?

Jo! Omma Abelard! din Eloisa brinner,  
 Wid skymten af dit namn hon all sin ömhet finner,  
 Wid en så älskad blick, det hennes syna bles,  
 Wälsigna denna dag och läsa om dit bref.  
 Ju mer jag dyrkar dig, ju mera du mig plågar,  
 Förnustet irrar sig, min hela själ hon lågar,  
 Jag härreps af hwart ord, hwart infall och hwar rad  
 Hwad värde i dit bref! om det wor flera blad!  
 Så fort det också är! hwad wällust för mit öga  
 Hwad wackra tankesätt! så ömna och så höga!  
 Men ack! jag Nunna är! jag största fel begär  
 Jag skrifwit har dit namn — det redan skrifwit står.  
 Nå wål! om det förbjuds, om det min ofskuld sårar,  
 Det strapt skal wäntas ut af mina heta tårar,  
 Men dock — jag tänker om — förlåt mig store Gud!  
 Min låga är för stark, jag lyder ej dit bud,  
 Jag så förhårdad är — jag ej mit upsat dödsjer,  
 Mit hjerta säger skrif — och handen hjertat följer.

Ni murar och ni hwarf! som dåna fasans ljud,  
 Hwar suckar endast hörs af dem som frukta Gud,  
 Ni Gråttor och ni Berg! ni kulor och ni gropar!  
 Hwar helgon gråta lärt, och heligheten ropar,  
 I Er syns intet lif, jag ingen känsla ser,  
 Af at jag wore död! och känslods med Er!  
 Det helt förgäfwes är, at himlen wil mig falla,  
 Jag är ännu för swag, at hwar minut ej falla,  
 Min kärlek är så hög — den råder i mit bröst,  
 Hvem kan wål stå emot naturens wackra röst?



Fastän jag suckar jämt, jag fastar, ber och gråter,  
 Dir ej min ömhet bort, men kommer alltid åter  
 Så wet min Abelard! i samma ögnableck,  
 Som detta bref det kom, och jag det låsa seck,  
 Straxt tändes an en eld, en plåga och en smärta,  
 — ack! wet min enda wån, min maka och mit hjerta,  
 Jag kände alla prof, du öfswat i mit skjöd,  
 Jag dina lägor såg och all din kärlek njöt,  
 Din famn, din waka arm en himmel mig bebådar,  
 Men när du borta är, jag straxt min afgrund skådat,  
 Dock usla! — är det rätt? — jag är för mycket tår,  
 Jag snart kan glömma bort jag Eloisa är,  
 Innom en Klostermur, man borde hinna lära,  
 At kärlek qwaswas skal, och dödas bör all ära,  
 Innom et mörkgrått hwall, trifs intet lustans frö,  
 Men här jag wänta bör, at endast kunna dö.

Skrif mig med första til, skrif hwad dit hjerta känner  
 Och dela al den eld, som Eloisa bränner,  
 Wi gråta må ihop, det blifwa må wår tröst!  
 Betala suck med suck utur hwarandras bröst  
 Kan du wäl wara hård naturens rätt at neka?  
 En Tiger, en Tyrann jag wil dertil beweka —  
 At hwad jag äger qwar, det är en tåreflod,  
 Den rinna må för dig, tillika med mit blod,  
 Mit öga flyta må! och hjertat det må darra  
 För dig jag sucka tänkt, och Gud jag tänkt at narra.

Ack! hwad för ädel sak! hwad konst det i sig bår!  
 At först ha skrifwit bref, som snillets foster är:  
 Jag tror det endast skedt för usla och förtrefka,  
 Och för två wänners skul, som kanske nödgats flykta,  
 Det är igenom dem, man tålfar sit begär,  
 De tyda dristigt nog hwad dått i själen är,  
 En älskad wägar då den sköna så beweka,  
 At med sin tagna köld så kan hon intet neka,  
 Han brukar alt sit wett, han ifras och han ber,  
 Och sig lycksalig tror när hennes swar han ser,



Det fins ju ingen ort — jag tror til werldens ända  
Man kunde skrifwa bref, och sina tankar sända.

Wär ofskud lyste ren, uti hwarandras famn,  
Wär kärlek war förståld inunder wännskaps namn  
Jag knapt dig hade sett, förän jag twangs at brinna,  
Uti din wårt, din gång, jag tyckte Gudar sinna,  
Jag wille wara blind, jag ingen fara säg,  
Els jag med öppen arm i kärleksnätet läg,  
När du sjöng Herrans lof och Herrans wilja sade,  
Det straxt den största kraft från dina läppar hade,  
War det då någon konst? at öfvertala mig,  
Hwad litet fel det war allena älska dig,  
Jag war för mycket öm, i dig jag war betagen,  
Min hela önskan war at ewigt bli bedragen,  
Jag glömde hastigt bort, hwad Gud och plikter war,  
Jag endast Abelard uti mit hjerta bar,  
Låt Helgon pråta fritt, låt de Utwalda skræta,  
Jag wil ej deras frögd emot min plåga byta.

Du wet, hwar enda gång, det mig i hjertat skar,  
När wälja mig en man, jag twangs utaf en far  
Ack! grymhet sade jag! ack! hwilka hårda lagar!  
Hwad wilda tankesätt? — jag sådant lif beklagar,  
At älska är det brått? jag tror det wara dygd,  
Min känsla, den är ren, på frihet är den bygd,  
Hwarföre sängsla den? hwarföre påbud gödra?  
Som ej naturen sagt och til wårt hjerta höra,  
Nej! låt oss älska fritte i tråts af far och mor  
Min heder ej i twång men i mit hjerta bor,  
Det är ju skrymteri, det blott til falskhet leder,  
Om wi ej tro hwaran förutan Präst och eder,  
Fast skræck och werldslig lag, fast wanan säga nej,  
Kom öppna kärlek dock! wi fråga ryktet ej.

Låt werldens största Kung för mina fötter falla,  
Låt Honom på min nåd och på mit hjerta kalla,  
Sin Spira må han ge och bjuda mig sin hand,



Sic löste sluta fast med kyrkans helga band,  
 Likväl jag är för stor mit fria wäsend sätja,  
 Jag en gång utset dig — kan jag då andra wälja?  
 Mit hjerta äger en, och det är endst du,  
 Jag ter åt Cæsars thron och wära Cæsars fru,  
 Dit hjerta är mit Slott, din ömma hjäl mit rike,  
 I wänskap, dygd, och tro, jag kan ej se din like,  
 Jag hatar alla namn, som högfärd finner på  
 Och tror mig lycklig nog at få din fästmo gå,  
 Det är det enda steg, jag genom dig wil winna,  
 At jag kan bli förtjent at kallas älskarinna,  
 Kom hwad för namn som häst! jag tar dig gärna an  
 Allenast du min tro och kärlek wisa kan.

Ack! hwad lycksalighet! när twänne sig förena,  
 Förän de talt et ord, de weta hwad de mena,  
 Knappt se de på hwaran, förän de himlen se,  
 Och i hwarandras samn, åt onskans rykten se,  
 Om någon lycklig fins i mänsklighetens rike,  
 Så är det endast den, hwars hjerta walt sin like,  
 I sammen af sin wän! hwad sälla tidsfördrif!  
 Af kärlek nöjet söds och kärlek är wårt lif.

Se så min Abelard! ha wi ock fordom leswat,  
 Men ack! hwad skiftens swalg! som ödet oß inweswat  
 Hwad grymma lyckans slag! hwad war en flickas mod?  
 När jag dig blåttad såg och särjad uti blod,  
 Tyranner! ropar jag, skal Abelard då bindas?  
 Kan ej et sådant wäld med nya wäld förhindras?  
 Hwad har han usla gjort? har han begått et fel?  
 Så straffa endast mig som däri äger del,  
 Barbarer! ssona dock? — hans stränga ofskuld wörda  
 Men Tigrar! rafa fritt, at Eloisa mördas  
 Hwad! blie jag intet hörd — nej! himmel det är skedt  
 Jag rådnar och jag blygs at jag hans medfart sett  
 Min usla Abelard! hwad har du dock förfarit?  
 Jag bör det weta bäst, hwad du förut har warit.



Säg! kommer du ihåg det bistra ögnableck?  
 När jag af ödet för'd i detta Kloster gick,  
 Kan på så nedrigt sätt en äkta trohet lönas?  
 Jag halfdödd släpas fram at som et offer krönas,  
 Jag wigde mig wid Gud, som detta rum bebor,  
 Och för at Nunna bli, jag heligt mig förswor,  
 Det föll mig altför swårt från werlden affsed taga  
 Och i min ungdoms wår så höstlik slöja draga  
 Hvad suckar och hwad gråt! hur darra dessa hwalf!  
 Ej solen lyste mer, och sjelfwa jorden skalf,  
 Man säg ej minsta dag, och alla sacklor släktes,  
 Ut i min rådda själ, en hemlig änger wäcktes,  
 För kärlek kom jag hit, och ej för Religion,  
 Jag kände ingen nåd och wiste ej af tron,  
 Hwar ängel blef bestört at mina eder höra,  
 Och Gud han trodde knapt mig nånsin kunna röra,  
 Jag wet, hon hade skäl, när han mistänkte mig,  
 Min mun för honom swor, men hjertat swor för dig.

Kom då min Abelard! mig lifwets himmel wisa  
 Med blickar och med ord så trösta Eloisa!  
 Du äger dem ännu — det enda har du qwar,  
 Act! låt mig i din famn så sluta mina dar,  
 Act! låt mig från din mun en mängd af kyssar trycka,  
 Och alt det söta gift på mina läppar trycka,  
 Kom sälla ögnableck! som wi så ofta kânt,  
 Och låt oss känna om hwad mellan oss har hänt,  
 Ja! tryck mig Abelard — jag mig i wällust dränker  
 Och gif mig hwad du har . . . jag alt det andra tänker,  
 Ja Abelard min wän! — ännu en gång til slut  
 Jag faller om din hals — min rätt jag fordrar ut.

Men nej — jag häpna bör, så stugg och lastfull wara,  
 Kom häldre hit och säg: „Jag löper ewig fara,  
 „At jag för werldslig är at öfwa Nunnors pligt,  
 „Och jag bör älska det, som är af större wigt,  
 Ja! häldre kom och lär, at mig i stoftet fasta,  
 Och för den Högsta's Thron, så wackra synder lasta,



Mit öga öppna så, at jag dig öfverger,  
Och endast uti Gud min hela winning ser.

J fall du nekar mig, och intet rörs af tårar,  
Så wet på dubbelt sätt, at du din heder sårar,  
Et sällskap äger jag, som äter samma bröd,  
Som dricker tårars saft och delar all min nöd,  
Som ingen werldslig last men dygden strängt förenar,  
Den Högstas egna barn — jag mina Systrar menar,  
At de ha flyktat hit, du första orsak war,  
Du detta Tempel byggt, des murar grundat har,  
De äro ju dit folk, som dina råd behöfwa,  
Kom hit för deras skul at människio, kärlek öfwa,  
Kom under dessa tak, hwar intet bländwark ges,  
Hwar ingen marmorsten och intet glitter ses,  
Här gråter ingen Son och ingen Dotter ryster,  
At Templet af et arf wid Fadrens bortg ng lysar,  
Nej! ensald råder här, och intet minsta prat:  
Naturen ingen hjelp af konst och handwark tål,  
Den andakt som här bor, ej något werldsligt lider,  
Men endast himlens lof kring verdens ända sprider.

Nej! om wi säge dig på denna kusna trakt,  
Hwar ångslan sina nät af swarta skuggor lagt,  
Uplys då detta rum som ewigt mörker hysar,  
Och klarna up den dag som från et galler lysar,  
Din ankomst gör det straxt til sjelfwa lyckans hus,  
Ty mit i grafwens djup dit öga bringar ljus,  
Högst uti årans famn, jag wet du skulle blänka,  
Och sanning största lås at dina rykten skänka,  
Men nu fins ingen tröst, jag intet ämne ser,  
Som min förtveta själ den minsta lisa ger,  
Utur mit klåmda bröst sig tåta suckar bryta,  
Vå knå jag ligger jämt, och salta tårar flyta,  
Annu en gång min Far! min Abelard! min wån!  
J dessa ofskulds namn du kännas bör igån,  
Wil du dit egit barn, din träl, din syster mörda,  
Och framsför alt i mig ej någon maka wörda,



Jag tycker dessa namn — de böra röra dig,  
 Du tänker alt för wäl at öfvergifwa mig,  
 Jag wet ej någon hjelp — min oro kan ej stillas,  
 Ju mer jag tänka wil, ju mera jag förwillas,  
 Jag känner intet mer den styrka och den kraft,  
 Mig sommarn altid gett, och jag har fordom hast,  
 Mit öga lystes ej mot några trågård's häckar,  
 Och örat delar ej det minsta forl af bäckar,  
 Jag tål ej blommans luft och inte skugrict löf,  
 Wid nåtteri galars sång, det tyks mig wara döf,  
 Det watten och den ström, som från en klippa brusar,  
 Och ytan af en sjö, som wästanwädrer krusar;  
 Alt detta säger jag, det gör mig intet nögd  
 Jag står i farans brant, och på olyckans högd,  
 Af ångslans swarta flor betäckas dessa parker,  
 Här syns ej gröna fält, men torra ödemarker,  
 Den aldrig faror flytt, den mister här sit mod  
 Och i en en Nunnas bröst förfrysa bör dess blod,  
 Bekymren wäxa här, som alla plågor föda,  
 Och dessa mörka hwall, . . . de hysa blott de döda:  
 I detta kländra bröst jag märker heta glöd,  
 Skring min matta hamm, så swärfwa sorg och nöd,  
 Den lusten är förskänd, som jag med andan drager,  
 Jag känner ornars bett, som hela själen gnager,  
 Lifwål det är min lott, at stadiget blifwa här,  
 Bedröfliga bewis! at jag har warit kår,  
 Den aldra största nåd mig ännu kunde hända,  
 Det wore om jag dog, och såg på lifwet ända,  
 Jag mera ej begär — det är mit enda hopp  
 Min affa blanda så med affan af din kropp.  
 Nå olycksaliga! du arma Eloila!  
 Som läfswat dig åt Gud, at honom ewigt prisa,  
 Man tror du helgon är, när du är lasters mål,  
 Du ingen andakt har, men yra lågor tål,  
 Ack! himmel bistå mig! och nekta ej at hjelpa,  
 Det känslors utbrät är, som mig har kunnat stjelpa,  
 Det är den swarta eld, som lågar i min själ,  
 Jag helt förlorad är, och jag är lustans träl —  
 Men Eloila ack! hwad gråter du och beder,



När från förtwiflans gap sig denna sucken leder?  
 När det är raseri? — jag wist i twefkan står,  
 Om ännu minsta ord af rena hjertat går.

Förmåtna kärlek du! och du fördömda låga!  
 Com endast blifwit wäkt til människoslagets plåga,  
 Jag ej begripa kan at du förföljer mig,  
 Som nödgats komma hit at undanwika dig,  
 Ut i et håligt bärg och innom slutna wäggar,  
 Den lasten qwäfwars bör, som rödda hjertat äggat,  
 Uppå så heligt rum, hwar dygd och offuld bo,  
 Man borde äga lugn och njuta samweis ro,  
 Jag wil då ängra mig, och ej så syndig wara,  
 Hwad namn af ömhet har, jag ewigt låter fara,  
 Men nej — jag är för swag — det helt omöjligt är,  
 Jag märker ganska grant, at jag är lika kär,  
 Fastän jag lofwat ut at en gång bräufri wakna,  
 Likwät så är det swårt at dig så hastigt sakna,  
 Innom et ögnableck jag ändrar föresats,  
 Rätt som jag fordrar dygd, så ger jag lasten plats,  
 De wela tidåfördrif, då wi om natten wakat  
 Och Abelard som man, och jag som hustru smakat,  
 Jag dem fördömmar nu — helt glad at de ha flytt,  
 Men straxt jag tänker om, och önskar dem på nytt,  
 Ibland mot himlens kant, jag lyfter op mit öga,  
 Och för at tilgifs så, jag ropar an der Höga,  
 Ibland jag tråtsar alt och swär wid lif och själ,  
 At den är salig blott som lefwat har din träl,  
 Rätt som jag längtar måst at dygd offuld finna  
 Så tror jag mig fördömd, om jag dem skulle hinna.

Ack! grymma öde du! Kan jag ej blifwa hörd?  
 Det profwet är förswårt för den som är så rörd,  
 För den som är så öm, så krosad och så slagen,  
 At kunna ändra sig, och bli til bättring dragen,  
 Förän deß foröna lugn har åter samlat sig,  
 Förän innom sin själ, hon stillot känslors krig,  
 Hon tusend gånger bör i sina sinnen kämpa,



All wällust qwäfwa ner, och minsta gnista dämpa,  
 Ja! den hon wördar måst sin wälfärd och sit lif,  
 Sin egen Abelard — sit bästa tidsfördrif,  
 Hon honom hata bör, förakta och fördömma  
 Hon borde göra allt, men aldrig honom glemma.

Nå wäl! jag färdig är — så skynda dig min Far!  
 Och lär mig dygdens wäg och tag mig i förswar,  
 Jag södas wil på nytt, min usla kärlek lemna  
 Ja! lär mig Abelard! dig hells och lifwet lämna,  
 Mit hjerta gif åt Gud som mig har brärlig dömt,  
 Han wärdig är det rum, hwar du regerat ömt.

Ni ofskuls syster Ni! hwars tårar sammanblandas,  
 Som med mig gråta så och Klosters plåger andas,  
 Aft! weten edert lif — det all min afund drar,  
 Innom er lugna själ, Ni leswa lyckans dar,  
 Det är i sörsta fred, som Edra stunder lå,  
 Ett natwak är en sömn, — er möda är en hwila,  
 Ni känna ej den eld som bränner och förtär,  
 Och lifnen intet mig i syndiga begär,  
 I era rena bröst, så kalla och så unga,  
 Ni aldeis annat hyst än låsa, be och sjunga,  
 Hwem skulle neka Er at kallas dygdens barn?  
 Som ännu aldrig trädt i några lustars garn,  
 Jag ser den Högsta hells er med sin nåd omsamna,  
 Och när Ni en gång dö, Ni i hans sköte hamna.

Men jag — hwad osikhet! — wär skilnad är för stor,  
 Mit tankesät är fallt och odygd hos mig bor,  
 Jag äger mig ej hells, jag bort med strömmen följer,  
 Min kärlek är så stark at jag den aldrig döjer.  
 När werldens gyllne blef i hafwers föt sig sänkt,  
 När stjernan tindrat up, och månans siffwer blänkt,  
 Då tycker jag dig se — du dig i dgat smoger,  
 Jag känner dig igån, och hjertat til dig flyger,  
 Din bild ännu bedrar — du leker för min häg,  
 Du skyndar til min säng, hwar jag helt wärnlös låg,  
 Mit blod en hetta får och bildnings kraften stiger,  
 Naturen talar blott — och blygsamheten tiger.



Du jag ock somnar in, straxt visar sig en dröm,  
 Hwar jag dig åter ser fördrift, får och öm,  
 Min kärlek och min tro jag dig då straxt förkunnar,  
 Och intet nöje fins, jag ej på nytt dig unnar,  
 Jag sträcker ut min arm — jag dina suckar hör,  
 Du lindas om min hals och mina läppar rör,  
 Hwad heta kyssar då! — hwad namn af wän och maka!  
 Wi dö och åter dö — ack himmel! hwad wi smaka!  
 Men nej — en liten tid, jag denna winsten har,  
 Tillika med min dröm min hela glädje far,  
 Farnväl då falska hopp! — jag ur min dwala waknar;  
 Och straxt jag dessa sten och dessa dimmor saknar,  
 Din skugga liknar dig, hon uti blinken flyr  
 Ju mer jag ropar den, ju mera hon mig flyr.

Jag söker än en gång at mina ögon stuta,  
 Och smiktar mig dermed at samma dröm få njuta,  
 Kom denna tankedrift! bedrägligaste hopp!  
 Jag in min hela själ och fortsfar i dit lopp,  
 Men ack! hwad fastlig syn — du i min famn ej ligger;  
 Men flyktig, sårad, sjuk, du hos barbarer tigger,  
 Du kryper som en orm, du trampar Uswars spår,  
 Af Fogens wildjur skrämd du ibland klippor står,  
 An klifwer du i träd, hwars toppar himlen räcka,  
 An störtas du i hål, som sig til afgrund sträcka,  
 An trotsar du en syd, som stormars Gud updrö,  
 An seglar du i qwas och mit i hamnen dö,  
 Jag skulle ropa dig, men jag för widden fasar,  
 Den röreda böljan slår, och nordan wädret rasar,  
 Jag wänder, kastar mig, jag hettar och förskräcks,  
 Af håpnad spritter til, och änteligen wäcks,  
 Då får jag som förut et mål för plågor wara  
 Och öders tyranni på lika sätt försara.

Men Abelard dit lif — det är på annat sätt,  
 Jag wägar yrka det, du lefwer mera lätt,  
 Fast lyckan lyser ej hwar enda dag och timma,  
 Dock är du ofta fri för sorg, måln och dimma,  
 Sen du det ödet hast — du ingen lystnad har,



At hetta gädet sin väg och kölden stadnat qvar,  
Den ordsak häfwen är, som narrat dig at fela,  
Du liknar nu en is, där inga wäder spela,  
Innom dit bröst af is, du helgons affbild bär,  
Som efter lifwets slut om lifwet säker är.

Hwad wil du frukta då? hwad löper du för fara?  
Du kan ej falla mer i ömma lustars snara,  
Du kan ej tändas an af känslor och begär —  
En ren ömjlighet, för dig at wara kär,  
Ändå jag ömmar mig, och skal mig ewigt ömma,  
För skal jag glömma Gud, förän jag dig kan glömma,  
För wil jag sjelfmant gå — men ack! hwad talar jag!  
Förwifflans låga du! som stiftar sådan lag,  
Nu hjälper ej dit sken, det ingen wärkan hyser,  
Lif sacklan wid en graf, som på den döda lysker.

Jag känner ingen hjälp jag mera wänta bär,  
Ty hwart mit öga ser och hwart jag foten för,  
Förföljer mig din bild som smärtar och som lindrar,  
Men hwad den också gör, ej ömma bröst förhindrar,  
Fastän wid grafwens brädd, jag tröstlös faller ner,  
Och på et syndigt knå för mina synder ber,  
Så är det skymtan dock — dig endast jag tillbeder,  
Den minsta skymt af dig frän saligheten leder,  
Om jag en loflång hör, straxt känner jag din röst,  
Och hwarje enda suck jag hör ifrån dit bröst —  
I en och samma stund, när trones offer röka,  
Och orjors rena ljud de swagas andakt öka,  
När alt hwad ängel är, i helig fruktan står,  
Och Skaparns lof och pris frän alla hjertan går,  
Då öpnar sig et sår, som in i sjäten smider,  
Och nästän steg frän steg, jag ner til afarund strider,  
Då tycker jag mig dränkt uti et plågehas,  
Hwar alla ögnableck jag hotas gå i qwas.

Jag tror ej underwark — men om så skulle hända,  
At jag det infall feck at kunna mig omvända,  
At jag en gång besödt at följa nådens röst



Och ångrens suckar strö utur et ångslat bröst,  
 Ifall jag tvungen blef en almakts vilja höra,  
 Så skynda dig ändå at mig på nytt försödra,  
 Kom tåfva med en Gud, hwem som skal åga mig,  
 Wet om jag wälja får, så tar jag håldre dig,  
 Gif ej det hjertat bort, som jag för dig har burit,  
 At dig det helgat är, at dig det är förswurit,  
 Blott jag dig ätka får, dig ännu se en gång,  
 Är intet ewigt straff och ingen pina lång,  
 Alt hwad jag önskar nu, ifall sig Gud förbarmar  
 Är af dig blifwa fräist, och ryckas från hans armar,  
 Men ack! jag smäddar Gud — jag olycksalig är,  
 Nej Abelard! fly bort och kom mig aldrig när,  
 Förr må det största haf öf med sit brådjuv hota,  
 Och klippor, sten och bärg som stilfe-murar mota  
 Dig aldrig wisa här, men ewigt från mig blif,  
 Sänk intet mer på mig, än mindre til mig skrif,  
 För al ting lindra ej den plåga som jag känner,  
 Och släck ej ut den eld, som smärtar och som bränner,  
 Ut wi hwarandra ägt, förakta och förslöm,  
 Wårt heta lefnadslof betrakta som en dröm,  
 Jag friar dig från alt, från löften, ord och eder,  
 Och kan du hata mig, det wara må din heder.

Ni blickar som försört! du nåt som fångslat har!  
 Ack! ömma nöjen ni, jag affsed från er tar,  
 Och du! du Gudoms nåd! du salighetens låger!  
 I dig jag har beskydd, i dig jag tillsykt äger,  
 Du rena sannings ljus! du ewigt dyra tro!  
 Ut mitt hjerta bygg, hos Eloisa bo,  
 Dig nedsänk i min själ och lemna där den styrka,  
 Som en gång mig förmår at ewigheten dyrka.

En natt af lågor tård, jag ingen hwila fan,  
 Och åttade et hus, som än i templet bran,  
 Då märkte jag et dån lift wädret när det fusar,  
 Jag tänkte för mig sjelf — är det en ström som brusar?  
 Jag lade örat til, jag mera åkning gaf,  
 Och hörde denna röst från djupet af en graf  
 „Kom sorgsna syster hit! de sällas hemwist smaka



„Jag fordem lifnat dig, jag varit har din maka,  
 „Jag suckat, ångslat mig, och kärlek mig förfört,  
 „Dif gift har dödat mig, och mina sinnen rört,  
 „Men här jag hwila fått, här har jag målet hunnit,  
 „I denna dystra graf jag först min frihet sunnit,  
 „Här ingen gråta hörs, här ändas allt besvär —  
 „I döden är det först, som älskarn lycklig är.

Ja ack! jag komma wil at himla skuden draga,  
 Och ibland helgons tal min walda boning taga,  
 Där ewig hwila fins, och ingen synda får,  
 Till alla Kungars Kung med dubla steg jag går,  
 At ånglar får jag wakt, de skola palmer bryta,  
 Men wåg med blomster strö, och kransar på mig knyta,  
 Ack! trogna Abelard! ännu en tjänst mig gör,  
 Förbitna den minut som mig til himlen för,  
 Se mig i döden an — hur mina läppar båswa  
 Och tryck de ögon til, som än omkring dig swåswa,  
 Tag up min sista suck som löser lifwets band,  
 — Nej ack jag wil dig se med förset i din hand,  
 Tag an den helga skrud, och pråla för mit öga,  
 Mig bistå i min nöd at ropa an det Höga,  
 Gör dig den största slit at qwåswa syndens frö,  
 Och lär din bästa wån at saligt kunna dö,  
 Betrakta henne då — hon bde af dig betraktas,  
 Och wet, hon ej förtjent at i sin död södraktas,  
 Det blir dig intet swårt, mig utan rådnad se,  
 Jag redan bleknat bort — jag kan ej wållust ge,  
 Min hals sit wackra mist, och liljan har förswunnit,  
 Den elden — den är släkt, som förer i ögat brunnit,  
 Tag i min matta hand, och tryck emot dit bröst,  
 Dit hufwud luta ner, och hör min sista röst,  
 „Farwål min Abelard — min själ til högdeu flyktar  
 „Men wet i döden först, jag dig at älska lyktar.

O dö! du talar wäl, du wisar ganska lätt  
 At den har samwetsagg, som ej har lefwat rätt,  
 At den har falskt begär, at den har bråttslig låga  
 Som för et litet stoft, wil jämra sig och plåga  
 Den tiden kommer nog, jag mig til sinnes för,



At det som intryck gjort, ej mera intryck gör,  
 At den mig retat firr, då mera ej kan reta,  
 Och alt hvad werldslige war, det bör då Gudligt heta  
 Jag hoppas dig få se på sanna årans högd,  
 Hwar du med lagrar frönt får ewigt lefwa nögd,  
 En himmel öppnar sig, som kastar ljusa strålar,  
 Bland Seraphiners tal du som en Gudom prälar,  
 De sälla skyn da sig at taga dig i famn,  
 Du föres i Triumph i ewighetens hamn.

Jag wore ändå nögd — blott ödet ej förmenar,  
 At en och samma graf of båda två förenar,  
 At under samma sten wår aska gömmas må,  
 Och ryktet om wår tro til werldens ändar gå,  
 Ja! efter tusend år, om lyckan så behagar,  
 At twänne komma hit, som lefwat ömna dagar,  
 At innom Klosters dörr, et sådant par sig fann,  
 Hvars tro bepröfwad war, i famnen af hwaran,  
 Så tycker jag dem se, sig tätt tillsammans sluta,  
 Sig weckla i hwaran och mot wår grafsten luta,  
 De skulle låsa då, och mista alt sit mod,  
 Jag ser dem döna bort och stelna i sit blod,  
 De skulle gråta högt och jämra sig tilhopa,  
 Tillika tystna af och straxt tillika ropa:  
 „At öde skona of — wi ej må pröfwa lifet,  
 „Wår kärlek och wårt lif — det blif ej detta lifet.

Om någon enda Skald en dylik plåga kände,  
 Och samma yra eid deß ömna hjerta brände,  
 I fall han wore dömd at lyda ödets lag,  
 Och inter åga hopp, men älska lifsom jag,  
 Om för en ewig tid, han saknar sin herdinna,  
 Och endast i sit bröst han kenne henne finna,  
 Så framt han wore ren i känslor och begär,  
 Så trogen och så öm och med mig lika kär,  
 Så framt at han förtient et efterdöme blifwa,  
 Den tälka må wårt lof — och skal wår lefnad skrifwa,  
 Ju mera han förskräks wid dessa torndöns slag,  
 Ju mera är han wård dem sätta i sin dag.



Dag = Bladet :

# Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 86.

Stockholm, den 18 Januarii 1782.

Chymisten och en ung Grefwe.

Apologve.

**E**n Grefwe som ej andades annat än wällust och nöjen, kom händesse-  
wis at gå in hos en Chymiste som war i rykte. Han blef liksom  
bestört öfwer alt det nya, han där seck se, och ej wäntade, ty han  
ägde ingen annan än den superficiela idén om wetenskaper och deras idka-  
re, som de förnåma få i barndomen af sina Informatorer i fall de studera.  
Min unga Herre kunde knapt tilfredsställa sin förundran öfwer alla de  
skatter han såg, där en hop chrikaller som kastade lysande strålar, här  
petrificater af 100:de särskilta färgor, där det klaraste watten i glas, som  
igenom sina nyanser formerade liksom en rågnbåge — under det han ga-  
pade på dessa mästestycken, kände han de angenämaste och måst wällust-  
tande ångor, utur alla wårens blomster, de sällsynaste växter hade Chymisten  
dragit den hälsofsummaste saft, man gaf Grefwen hjertstykande elixirer som  
sörfatte honom i de lyckligaste känslor, då hans smak blef äfwen så til-  
fredsstäld som hans öga: — Med et ord, den unga Hern bläf aldeles  
förtjust, han hade aldrig på en gång känt så retande nöjen — Han köpte  
liter af hwarje, och geck ännu en gång tillbaka för at betrakta det präk-  
tiga sammanhang som utgjordes af objecterna, „fors hwad en Chymist  
ändå är lycksalig, sade han, hela hans lif är en den angenämaste dröm:  
På min heder, om jag intet wore Grefwe, skulle jag ha courage nog  
at bli Chymiste.

Professorn som hörde hans sluga tal med sig sjelf, tog honom då wid  
handen och förde honom in i sit Laboratorium — hwilken olika syn! där  
tyktes alt wara i oordning, en blandning af de sulaste jordarter, högar  
af sand och en hopstaplad Lera, lågan ifrån uanarna gjorde rummet  
odrägeligen hett, och röken af kål och swafwel liksom förgifrade lusten,  
alt war här i olag för Herr Grefwen, och så mycket det första in-  
trädet



trädet behagade honom, så mycket detesterade han detta, hwilket hållwer te! sade han, och gick åter tillbaka i första rummet.

Ni ser här min nådig Herre! sade Chymisten som följde honom, huru operationerna i mit Laboratorium slutas, man kan aldrig utan orsaker känna följderna, dessa äro wackra och förkjusande, nyttjen dem, de äro för edra nöjen och eder hälsa, men weten at konstnårens möda och arbete derwid är det tungaste, förakta den aldrig, uomuntra, wedergåll honom, det är öfwen så wäl Er nytta som hans; då Ni åger ej allenast alla era behofwer utan ock alla yppigheter, så kom i håg den som förskaffat dem: Om Ni wanwårdar honom, torde han tro sig oskicketlig, och således försumma eller öfwerge sin wetenskap, wärdtom, om han hedras för sina kunskaper, så respecterar han dem sjelf, och besittar sig at fullkomna dem — om artisten någon gång är klåpare, är det ofta icke hans skuld, deouragera honom intet, utan beröm hans nit och hans wilja.

Grefwen tog affked, steg i sin wagn, och for på Operan; en ny piece blef upford, som applaundersades, Grefwen fant den wacker, och sade hel högt, at den war wacker. Spestalet slutat, rengerade han sig med et par figurantkor och en sin wån at soupera, man talte om nya Operan, Mamsellerna declarerade haurement at pieceen dägde intet, at Auctoren mistlyckats, Herr Grefwen antingen för at behaga dem eller derföre at hans tycke ej war deciderat, medgaf den wara abominable, wara imaginerad emot reglor och sinak, men den där wånnen som formerade quadrillen och då han setat i Grefwens loge hade hårt honom sälla et helt annat omdömmen, wågade rent af i tråts af Phryne, Lais, och Grefskap, påstå motsatsen „wet „Ni wäl min Grefwe, sade han, at Auctoren tör hånda arbetat et helt år „för at roa Er i 2 à 3 timmar; då han wärfeligen lyckats, hwarföre skal „man intet tilstå det? det är kanske Poetens enda beidning här i Riket.

Wår unga Grefwe teg, men tänkte för sig sjelf "Chymisten hade rätt.

\* \* \* \* \*

A n n o n c e.

**A**belards bref til Eloisa hwars öfwersättning occuperat Auctoren flera dagar, säljes endast i Herr Runemarks Bokläda för 4 f. en beidning, som han präf rear tonat mera än Läsarens bifall, också är den swårare at inhålla. Han repeterar, at han ej skrifwer för les ombres Chinoises.

Min Herre

**J**antledning af edra beständiga noter om Insändte, samt annonser om den ofantliga mängd Ni sådt insändte, så wil jag ännu öka det som är  
in



insände med et litet Poëm kallat *Nationel Onskan*, skrifwit af en Adelsman Simuliski på Polska, och sedermera öfversat af min salig Bror, som på sina resor under Carnavalen i Cracov gjort hans bekantskap.

Då Polska smaken i witterhet ej torde vara så känd ibland de Swenska Poeterna, hwars modeller endast äro Grækelands Homerus och Roms Virgilius, så torde det interessera dem, och om så är, skal jag med min Herres vilja \*) ostare insända stycken af samma Auctor, som för at dömma af någon rad, lär vara af gamla världen och nu sjunger Ironice om Confederationer, om Tidehwarfswets artigheter, och Fransyska drågten, hwilken där öfwer alt nu lär vara antagen som nationel; jag har igenom af fått flera Simuliskis qwäden alla öfversatta af min bror.

På et enda ställe är Manuscriptet skadat, och har jag håldre lemnat rum för de oläsliga verserna, än diktat dem olika med originalet.

Jag är ic.

### Nationel Onskan.

Öfversättning.

Du fordnade äldrens folk! Ni våra dumma Fäder!  
 Ack! hwad jag billigt ömkar Er!  
 Som aldrig kände Assemblée  
 Masquader, Operor, — blott långa Polska Kläder,  
 Hwad edar kunskap inkränkt war!  
 Och edra Seder grossiera!  
 För Håsta Wäsendet, och för Er Guda-Lära  
 Ni en så blind nitölskan bar,  
 At hwem som håldt Er på en Söndag inviterat  
 Och Er wid dans och spel en fere behagat ge  
 Ni honom säkert chatierat  
 Som wärsta Sabbats brytare,  
 Ja, om uti er tid, det nånsin kunnat hända  
 (Med ert begrep och edra tankesätt)  
 (Om lofligt, nyttigt, godt och rätt)  
 (Som wore emot nu förwända)  
 At något Sällskap\*\*) sig förkläde,  
 Och mit om natten sammanteädt,  
 At mumla, pipa, fluffas, trängas,  
 Och under tact på gällswet slängas,  
 Jag ser helt noga hwad som händt,  
 Ni hade satt den hela fläcken

\*) Jag tackar i förhand och väntar  
 \*\*) I Originalet står confederazia



Den nästa Helgedag i Stäcken;  
 Om ej til nästa dårdhus sändt:  
 An mer, om någon flock sig sökt tithopa sälla  
 Af inhämske eller utlänskt band  
 Som för at narra Er ibland  
 (Eikvål för redbart mynt, den snåla lastens källa)  
 I Romersk drägt, och under lånta namn  
 I Gudars och Gudinnors hamn  
 Er kärleks äfventyr försökt at föreställa  
 Hwad tänken Ni de fått för tack  
 Jag tror, den hela Gudastaran

\* \* \* \* \*

Ack! hwad för ohördt barbari!  
 När wi från dessa wildar släpta?  
 För hända något smått oäkta  
 Smygt in i vår Genealogie.

Hwad skilnad mellan oss och denna grofwa släkten!  
 Hwad hårdt och grusligt tvång — ja til och med i drägten!  
 Som aldrig liknat vår, och utom dess et skäl,  
 At den ej dögde stort, — den war ej nationel,  
 Nej, annat nationelt, än nationela Seder  
 Gudsfruktan, ära, tro, dygd, tapperhet, och heder  
 Ej annat nationelt de wiste fryta af  
 En dunkel ärestod at resa wid sin graf!

Så frögdoms nu til tråts för alla pasqvinader,  
 I en så säll och uplyst tid,  
 Ja, blifwe Assemblér, Spectacler, Masqverader,  
 Hos Polska barn och barnabarn i frid.

Förteckning på Respective Pränumeranter, af Wälsignade Tryck-  
 friheten Andra Stäcken.

Båfwande 1 exempl. — darrande 1 — med convulsioner 1 — i själ-  
 råget 1 — ödd af slag 10, men blefwo ej betalta — dristig, 1 —  
 oförwågen 2 — besatt 4 — marche, gå på, 8.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1782.



Dag = Bladet :

# Wålsignade Stryck = Friheten.

N:o 87.

Stockholm den 21 Januarii 1782.

Compliment.

Til en Grosshandlare i Heinola som ej angifwit sig i Concurson.

**W**å nytt jag åter ärnar tacka  
Min gamla Creditor och wån!  
Som borgat mig mantill och jacka  
Och blifwit obetalter äw.

Nu wägar jag at proponera  
Om Ni försigtig är och klof,  
Stryck Herr Patron! mig ur er bok,  
Jag lås war et och intet mera;  
At aldrig med Sairens gadd  
Man nänsin skal ert minne suga  
Ewärtom, hos mig i denna kladd  
Ni teknas skal ibland de sluga.

B r e f

Til Nero ifrån Seneca som kostade hans lif.

Öfversättning. \*)

**D**u säfwer roligt om nätterne, Cæsar! \*\*) åtminstone säjes så af dina Häf-  
män. Men hur är det möjligt at Cæsar kan emottaga sömnen med  
obekymmerssamhet, när hon är, af sorg och bekymmer, jagad, undan hans  
undersätares ögon? hon besöker honom då i en skopelse, som gör henne sö-  
ga wälkommen. Men är okunnigheten hennes ledare; då kan du njuta  
hennes med en slags ofskuld: då kan det blifwa möjligt, at Cæsar säfwer,  
fast än Rom qwider.

Men

\*) Infänd enligt min annonce i N:o 33, och beslagar at ordningen til des infä-  
rande ej förr än nu kommit, så mycket mera som det altid blir et synd at träffa en  
så lycklig öfversättning af et så Romerskt Original.

Utgifw.

\*\*) Et namn som betydde det samma som Kejsare, och Roms Regenter förde i  
sin Titel.



Men Cæsar! en sådan ofunnighet är dig skadelig, fördärfwelig, wärdelig. Hör därför någre ord af din forndna lärare, nu din underfåre, men din wån. Ach! hwad wore jag olycklig, om den dygdiga Nero skulle en gång likna Aristorelis ryktbara lärjunge, och upoffra endast sine yngre år åt den Gudinnan, som är så närslågstad med Uran, för at blifwa et wildjur på sine sednare dagar. Mätte aldrig Roms Gudar sådant tillåta, mindre besluta!!!

Om din Minister säger dig, at här står wäl til, om du tror dig äga skal at tänka detsamma, därför, at du ser de Rommerske borgare så ofta föråra dig glädjebetyggher, så tro det inter. Din Senat har befallt dem alla, af hyllan: Och folket lyder, med lika obehaglig känning, som Mutius Scævola, då han brände sin hand, med en ståndagtig upsyn.

Är det sant, Cæsar! at din första hwardags fråga är denne: „Hwad skola wi så at roa oss med i dag? Så lärer du finna sjelf, at i dit Rike måtte stå illa til. Runna wäl Roms Erbnikor wisa dig, at nänsin de landsorter varit sålle, som blifwit styrde af Roms Gouverneurer, dina Legioner hafwa ej hunnit mera, än wandra från öster til väster, för at utdela dödar åt förtwiflade, och nagla stumhet wid förtwifla. Männe händelsen ej blefwe den samme, i fall sjelfwe Rom skulle regeras af Stats hållare? Oselbart känner staden en tung hand af någon Gouverneur i fall du intet regerar sjelf: Och huru kan du regera sjelf, om hela din tid, så otillräckelig til din första pligt, upndres, hel och hållen, af dina nöjen!

Swarken skrefwo Plautus eller Terentius, för at utantåsas af regenter. Men om Cæsar wil på Theatren spela Cyri person i två timmar, som kan på Thronen spela Augusti, sin hela listid; så äro endast de odödeliga wärdige, at bjudas til åskådare.

Cæsar! du wil förmodeligen hafwa et run uti Urans sal. Men wet, at smuckrare hafwa aldrig haft wård om detta Tempels nycklar. Man ledsagas intet, af nöjet, til Uran, men man ledsagas, af Uran, til det samma nöjet. Man skal vara så bekant med Dyaden, som Fabius, för at winna Roms högaktning, bredewid plogen: Man skal älska henne, som Curius, för at innom sig känna sin hela sällhet, och söka alla utwärtas behof. Huru blånkande äro desse Romares minnen, mot Crassi och Lepidi, som ouphörligen slukade Aliens tårar! Ach! Nero! at dit minne måtte blifwa ännu större!

Aldrig hade Augusti ättlingar setat på Roms Thron, ifall Augustus hade tänkt mera på sig än på sit Rike. En med trug tagen magt: En med samlade legioner förjagad frihet älska någon årsämning, och denne årsättning kan endast framtråckas af Styresmannens wård, ömhet och omtänka. Det kan wäl vara, at Roms odygder hindra oss frihets återkomst; men detta gör ingen säkerhet för dig; ty man kan ombyta styresaren, fast än man intet förmår ömsa styrelsen. En slägt, som varit länge älskad, efter som